

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA 2011 / 6

Pünkösöd

Valaki azt mondta: pünkösöd a zöldek ünnepe, mert ilyenkor megy az ember a zöld természetbe. Miért is ünnepejük valójában pünkösödöt? 12 és 82 év közötti hatvan személyt megkérdezve többek között ilyen válaszok futottak be:

- Sejtelmem sincs róla!
- Azt hiszem, ilyenkor böjtölnek, főleg a katolikusok, de hogy miért, azt nem tudom.
- Meg nem mondhatom. Kérdezze inkább a papot!
- Akkor kapták a tanítványok a Szentlelket. Nekem ilyenkor legfontosabb hétfőn a munkaszüneti nap.
- Nálunk a templomban mindig nagy ünnepet rendeznek pünkösdkor. Hogy miért? Biztosan megvan az oka. Meg vagyok keresztelve, de ma már nem járok templomba.
- Pünkösöd többnyire májusban vagy júniusban van. Szép idő esetén ilyenkor jól felüdül az ember.
- Pünkösdkor leszállt a Szentlélek az apostolokra. Prédikálták a Jézus Krisztusról szóló evangéliumot. Mindenki megértette őket, habár sokan más nyelven beszéltek. Az emberek közül rengetegen megtértek.
- Pünkösdkor arra emlékezünk, hogy a Szentlélek eljött Jézus gyülekezetére, és minden hívőben ott lakozhat.
- Pünkösöd jó alkalom meglátogatni a rokonokat.
- Ezt nem tudom önnek megmondani. Ilyesmivel nem foglalkozom.

– Pünkösdkor adta Isten a keresztényeknek a Lelket, hogy örüljenek.

– A pünkösdi esemény óta Jézus Krisztus a Szentlélek által közel van mindenkire, aki hisz benne.

A megkérdezettek igen csekély százaléka előtt volt igazán világos pünkösöd jelentősége. Pedig *akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé (Róm 8,9).*

Egy este, nem sokkal pünkösöd előtt villamosra vártam. Tekintetemet hirtelen foglyul ejtette a közeli üzlet kirakatában elhelyezett plakát. Nagy betűkkel ezt olvastam rajta: PÜN-KÖSDI ÚJDONSÁG. Bementem, hogy megnézzem a „pünkösdi újdonságot”. És mit találtam? A cipőüzlet polcán színben és formában extra elegáns cipők sorakoztak egymás mellett. Ezt kínálták „pünkösdi újdonságnak”!

Csalódtam. Mi köze pünkösödnek a cipők-höz? De hát ez a helyzet, ha az ember már nem tud belső tartalmat adni a keresztyén ünnepeknek. Ilyenkor lesznek belőlük jól alkalmazható üzleti reklámok, amikben valami újat, szépet, feltűnőt lehet ajánlani.

A következő napok alatt aztán mindenféle kapcsolatban találkoztam a „pünkösöd” kifejezéssel. „Pünkösdi óhaj” – olvastam egy újságban, és közelebből vizsgálva a kívánságot, azt találtam, hogy egy fiatalember élettársat keres. „Pünkösdi kínálat” – és újfajta esőkabátról volt szó. Mindenre ráragasztották a „pünkösöd” címkét, de semmihez nem volt köze.

Aztán mikor a nap lármája elcsitult, és a csendes esti órában előttem feküdt a nyitott Biblia, rábukkantam Istenem nagy és csodálatos pünkösdi kínálatára: „*Adok néktek új szívet és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet, és az én lelke-met adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok és az én törvényei-met megőrizzétek és betöltsétek*” (Ez 36,26-27).

Igen, ez pünkösdi kínálat a szó valódi értelmében. És amikor kezemet imára kulcsoltam, szívemből felszállt a pünkösdi kérés: „*Tiszta szívet teremts bennem, ó Isten, és az erős lelket újítsd meg énbennem!*” A hitnek, a krisztusi, buzgó szeretetnek a megújulása – ezek az igazi pünkösdi újdonságok!

S. M.

Krisztus elhívott követének
Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

A szomszéd

A sátorevangélizáció mindig különös örömet jelentett nekem. A helyi gyülekezet tagjai már az előkészületekből szorgalmasan kiveszik részüket. A munka és az imaközösség összekovácsolja a gyülekezetet, erősíti a kapcsolatot az egyesek és az evangélista között. Némelyekben ez a tevékenység újra feléleszti a vágyat, hogy embereket Jézushoz vezessenek.

Nem mindig egyszerű hitetlenekkel, sőt elutasító emberekkel beszédbe elegyedni. Vendéglátóimnak volt egy szomszédjuk, aki rendszerint eltűnt, ha hívők felkeresték. Mintha különösképpen félt volna a hitről való beszélgetéstől.

Vendéglátóim óhajtották, hogy látogassam meg az illetőt.

„Most nem fog elmenekülni – mondta a házigazda mosolyogva. – Baleset érte, és nem tud járni.”

Azért annyira mozgásképes volt, mikor bekopogtam hozzá, hogy személyesen nyitott ajtót. Szúrósan rám nézett és el akart utasítani.

„Nem érdekel a kegyes locsogás” – morogta. Rámosolyogtam és ott maradtam. Erre még morogóvább lett.

„Minek áll itt, mikor megmondtam, hogy tűnjön el?” – kiabált rám erőlyesen.

„Maga tetszik nekem – feleltem zavartalanul. – Olyan embernek látszik, aki tudja, mit akar.” A dühös arcon meghökkenés jelent meg.

„Jöjjön be! – hívott kissé kelletlenül. – Beszéljünk hát egy kicsit!” Igen hamar találtunk közös témát: a mezőgazdaságot.

„Nyilván maga is végzett már paraszti munkát” – feltételezte beszélgető partnerem.

Ezt természetesen helyben hagytam.

„Nem értem, hogy tudta feladni – folytatta. – Élete legnagyobb ostobaságát követte el, hiszen nincs szebb hivatás, mint a paraszté. Hogy elégíti ki a prédikálás?”

„Ó, a prédikálás valamit elvégez az emberekben – magyaráztam. – Ha valaki megtér és új teremtés lesz, az nemcsak az ő számára nagy öröm, hanem megörvendeztet és kielégít engem is. Előtte az illető szomorú, nyomasztják a bűnei, utána megtapasztalja a bocsánatot, mert Jézus minden bűnéért megfizetett a kereszten. A Bibliában ezt olvassuk: *Bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem (Zsidók 8,12)*. És ez mély, tartós örömet ad.

Arra is int a Biblia: *Szolgáljatok az Úrnak örvendéssel!* Az ima szintén kielégülést eredményez. Ha betegért imádkozom és gyógyulást ad Isten, ez nekem igazolás és öröm.”

„Hm. Lehet – mondta a férfi elgondolkodva. – Akkor imádkozzon a beteg lábamért!”

Természetesen készséggel meg is tettem, mert Isten azt mondja: *Hívj segítségül engem a nyomorúság idején (Zsoltár 50,15)*.

Búcsúzásnál a férfi ki akart kísérenni a kapuhoz. „Nem szükséges – tiltakoztam. – Kímélje a lábát, ne fáradjon le a lépcsőn.”

„Vagy úgy? Volt egyáltalán hite, mikor értem imádkozott? – kérdezte titokzatos mosollyal. – Kikísérem, mert örültem a látogatásának. És hiszem, hogy a lábam állapota megjavul.”

Így használ fel Isten még hitetleneket is, hogy bátorítson minket. A sátorba sajnos nem jött el. Nem tudom, Isten munkálkodhatott-e az életében, mert többé nem találkoztam vele.

Bizonyosak lehetünk az üdvösségben?

Mint evangélista sokszor látogattam betegeket, de igazi megértést irántuk csak saját tapasztalatból szereztem. Isten nehezét is megenged életünkben, hogy tanuljunk másokat megérteni.

Halálos beteg lettem, teljesen erőtlenül feküdtem a kórházban. Bizony, ebben a helyzetben nem éreztem hithősnek magam. Kiváló ápolásban volt részem mind a kórházi személyzet, mind más betegek kisebb szolgálatainak keresztül, és élveztem ezt a gondoskodást.

Egy napon belépett egy asszony a kórterembe, s a kórház lelkipáterjeként mutatkozott be. Üdvözölte az összes beteget, s mint mondta, szívesen áll rendelkezésre, ha valakinek kérdése lenne. Hozzám is odalépett. Látva, hogy milyen sápadt és gyenge vagyok, barátságosan, kedvesen érdeklődött a helyzetem felől.

„Az elmúlt napok alatt bizony a halál küszöbén álltam – feleltem. – Kérem, mondja meg, milyen, amikor valakinek meg kell halnia? Bizonyos lehet afelől, hogy Isten nem kéri számon a bűneit?” A hölgy azonnal kész volt egy szép válasszal: „Istennél bőséges a megbocsátás.”

„Igen – hagytam helyben –, de lehet ezt egész biztosan tudni, mielőtt meghal az ember?”

„Pál apostol azt mondta: *Mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül*” (Róma 3,23) – felelte. – Nem akarunk jobbak lenni Pál apostolnál. Nem vigasztalás ez nekünk, szegény bűnösöknek?”

„Azért mégis bizonyosnak kell lennünk, mielőtt meghalunk, hogy Isten semmit nem ró fel nekünk” – firtattam tovább.

„Ne kívánjon többet, mint Pál. Fogadja ezt a verset egyszerűen mint reménységet!”

„Ezt a verset én is olvastam már, de soha nem vigasztalt meg. És miután nem találtam vigasztalást, tovább olvastam, s akkor a következő vers segített.”

„Mi van a következő versben?” – kérdezte érdeklődve a lelkipáter. „Nem ismeri? Ott ez áll:

Megigazulnak az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által (Róma 3,24).

Az illető ezt hallva könnyedén megveregette a vállamat s ezt mondta: „Bravó, bravó!” Majd gyorsan elhagyta a szobát. Többé nem jött. A kettős „bravó” viszont arra intett, hogy mindig azzal számoljak, amit az Írás tanít.

Érthetetlen késelem

Munkámat mint evangélista szívesen megtervezem előre. Annyi feladat vár elintézésre. Ha egy este távoli helyen kell bibliaórát tartanom, tanulmányozom előtte a menetrendet, hogy még aznap haza tudok-e jönni. Egyik alkalommal éppen kedvező lehetőségem volt. Örültem is, mert így másnap korán megkezdhettem a munkát.

Menet közben viszont úgy tűnt, hogy mégsem a terv szerint haladunk, mert a vonat hirtelen nyílt pályán megállt. Kis idő múlva megindult, ismét megállt, majd megint haladt, s ez többször ismétlődött. Mire Solothurnba értem, a csatlakozást elszalasztottam. Csalódva töprengtem: „Most aztán hogy jutok tovább?”

S akkor egy fiatal nő lépett hozzám. Izgatottan, rettegve kért: „Oltalmazzon meg! Egy férfi fenyeget és erőszakoskodni akar. A következő vonattal kell továbbmennem, de attól félek, hogy ő is oda száll fel. Nagyon kérem, kísérjen haza! Az éjszakát nálunk töltheti. A szüleim biztosan hálásak lesznek önnek.”

Vajon Isten feladatot bízott rám? Befutott a vonat, és gyors léptekkel idős hölgy közeledett, aki szintén fel akart szállni. Védencem fellélegzett. „Ha ez az asszony ott lesz – mondta –, akkor már nem félek. Nagyon köszönöm a készségét, de most már nincs szükségem önre.”

A két nő beszállt, s én egy kicsit tanácsstalanul néztem utánuk. Isten fel akart használni a leány védelmére? De hogy legyen tovább? Nos, kimegyek és megnézem, mikor indul a legközelebbi vonat Moutier-ba.

Ott találtam az állomásvezetőt, aki hangosan veszekedett, valósággal tombolt. „Minek áll a Moutier-ba menő vonat még mindig? Már több mint egy órája el kellett volna indulnia! Nem értem, még soha nem történt ilyen!”

„Ez a vonat még ma Moutier-ba megy?” – kérdeztem reménykedve.

„Persze, természetesen. Abszolút nem értem, minek áll még itt” – lamentált a főnök.

„Én értem – mosolyogtam. – Mennyei Atyám miattam tette, hogy még ma hazaérjek. A vonat még soha nem ért Moutier-ba ilyen későn, de a Megváltó ma közbelépett értem.”

Már Jeremiás próféta azt mondja: *Te nagy Isten... akinek neve Seregek Ura! Nagy tanácsú és*

hatalmas cselekedetű, akinek szemei jól látják az emberek fiainak minden útját (Jer.32,18-19).

Mit jelent leverni lábunkról a port?

Nem tudtam minden összeövetelről még aznap hazatérni. Viszont jobban megismerkedtem a testvérekkel, ha náluk töltöttem az éjszakát. Szívesen hallgattam meg más igehirdetők üzenetét is. Így kerültem egyszer Zürich környékére, ahol valaki evangélizációt tartott. Részt vettem a bibliaórán, és utána összejöttem egy testvérrel a helyi gyülekezetből. Beszélgetni kezdtünk Isten munkájáról.

„Itt, U.-ban azt kellene tenni, amit Jézus a tanítványainak parancsolt. Leverni lábunkról a port, és elhagyni ezt a helyet. Itt ugyanis temetői csend uralkodik. Évek óta senki nem tért meg.”

„De jó, hogy nem nekem kell itt evangélizálnom” – futott át a fejemen.

Hamarosan el is felejtettem ezt a beszélgetést. Azonban valósággal égetett, amikor egy év múlva azt a feladatot kaptam, hogy pontosan U.-ban tartsak evangélizációt. Úgy jártam, mint Pál apostol, aki ezt írta a korintusaiaknak: *És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt jelentem meg köztetek (1Kor.2,3)*. Isten azonban kegyelmes volt. Lelki ébredés támadt, különösen az ifjúság között. Minden összeövetel után jöttek emberek lelkipogondozói beszélgetésre. Nem kevesen békességet találtak Istennel, és új, élő kapcsolatba kerültek az Úrral. Kölcsönösen bátorították egymást, hogy semmit ne tartsanak vissza, vallják meg minden nyomorúságukat.

Évekkel később levelet kaptam egy fiatalasszonytól, aki ott lakott a környéken. Az evangélizáció idején még kislány volt, úgy jött hozzám beszélgetésre. Ezt írta: „Emlékszik még arra a bizonyos evangélizációra? Egy este már éppen távozóban volt a tereméből, amikor még hét leány ment önhöz, és beszélgetést kértek. A hetedik és utolsó én voltam. Megvallottam minden vétkeimet, és elhittem, hogy megigazultam és békességet találtam. Ahogy Róma 5,1-ben áll: *Megigazulva hit által békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.*

De most jön a szomorú: örömben elfelejtettem a dátumot. Nem tudná megmondani az időpontot? Mert én attól a naptól kezdve vagyok biztos benne, hogy nevem be van írva az Élet könyvébe, és ezt bizonyítani is szeretném.”

A levél ismét emlékeztetett a nevezetes evangélizációra U.-ban, ahol voltaképpen le kellett volna vernem a port a lábamról. Mennyei Atyám iránti mély hálával küldhettem választ a fiatalasszony levelére.

Az igazi menetjegy

Hosszabb utazás előtt álltam. Magammal vittem egy könyvet, hogy egyszer zavartalanul olvashassak. Teljesen bele is mélyedtem.

Hirtelen felriasztott egy hang: „Ellenőrzés. Kérem a jegyeket felmutatni!” A vasúti alkalmazott meg is jelent a fülkémbe, és mindenkinek alaposan ellenőrizte a menetjegyet.

„Az ön jegye nem érvényes ezen az útszakaszon” – szólt a velem szemben ülő hölgyhöz

Az asszony megijedt, és kapkodva keresgélgni kezdett. Az ellenőr nézte egy darabig, majd azt tanácsolta: „Nos, nyugodjon meg, később visszajövök. Bizonyára megtalálja az érvényes jegyet.”

A hölgy azonban egyáltalán nem nyugodott meg, hanem továbbra is egyre izgatottabban kotórászott a holmija közt.

Végül kétségbeesve rám nézett. „Segítsen már keresni!” – mondta.

„Megnézte a kabátzsebében – javasoltam –, vagy a kék táská külső rekeszében?”

A hölgy tovább kapkodott – sikertelenül. A felmutatott jegyet még mindig görcsösen markolta. S akkor hirtelen támadt egy gondolatom.

„Mutassa, kérem, a jegyét!” – szóltam.

Csodálkozva átnyújtotta, és hamarosan kiderült, hogy az ellenőr tévedett. A menetjegy kifogástalan volt erre az útszakaszra. Most aztán útitársam igazán dühös lett. „Így felidegesíteni az embert! Minden ok nélkül, a semmiért! – pattogott. – Majd adok én annak a fickónak! Jöjjön csak ide, meg fogja látni, mit kap!”

„Tévedni emberi dolog – szóltam. – Én egyszerűen felmutatnám a jegyet, és nem szólnék semmit” – tanácsoltam.

Először nem tudta elfogadni, de kis rábeszélés után beleegyezett. Az ellenőr megjelent másodszor. A hölgy – ugyan savanyú arccal – képes volt hallgatni. Az ellenőr mosolygott.

„Köszönöm. Az érvényes jeggyel nyugodtan utazhat tovább” – mondta és ellépkedett.

Az utastárs bizonyára örült az egyszerű megoldásnak, de tovább morgolódott, bosszankodott az ilyen embereken, akik nem végzik rendesen a munkájukat. Félbeszakítottam a monológját. „Erre az utazásra nézve tehát minden rendben van. De lenne egy kérdésem: van jegye a mennybe? Az feltétlenül szükséges.”

„Még jobban fel akar idegesíteni?” – sziszegte a nő. Nem vettem tudomásul a bosszúságát, hanem nyugodtan elmagyaráztam, hogy lehet jegyet szerezni a mennybe, hogy lehet bűnbocsánatot kapni és bizonyosságot szerezni afelől, hogy nevünk fel van írva az Élet könyvében, mivel az Úr Jézus megfizetett a bűneinkért.

Vajon munkált-e megtérést a hölgy életében ez az élmény?

Evangelizáció a mintavásár alatt

Évekkel ezelőtt baseli gyülekezetünk egy étterem bérelt termében tartotta összejöveteleit. Tavasszal

Baselben mindig nagy kiállítást rendeznek, a mintavásárt. Ilyenkor a város zsúfolásig megtelik. Az utcákon tolongnak a járókelők. Megtelnek a vendéglők, a szállodák, és a vasút különvonatokat indít. Ennek ellenére jó reménységgel elindultam a bibliórára. Végül is időben kibéreltük a termet, és ebben a forgatagban ott nyugodt oázist fogok találni – gondoltam.

Óriási meglepetés fogadott. Az étterem tulajdonosa az utolsó helyiségig kiadta a házat, beleértve az általunk bérelt termet is.

Gyülekezetünk presbitere felkereste és felelőségre vonta: „Hogy képzeled ezt? Embereink itt állnak a ház előtt, s mi elvárjuk, hogy egy termet a rendelkezésünkre bocsásson.”

A házigazda zavarban volt, de talált megoldást. „A vendéglő hátsó részét használhatják – mondta. – Azt a szakaszt le lehet egy függönnyel választani, s ott zavartalanok lesznek minden nyüzsgéstől.”

Nos, ez nem volt éppen kívánságunk szerint való, de mit tehetünk? Alig kezdtük el szép énekeinket, a vendégek az első helyiségben gúnyosan utánozni kezdtek minket.

„Ez türhetetlen – reklamált néhány testvér. – Hiszen kifizettük egy évre a terem bérletét. Nem hagyhatjuk ennyiben!”

„Ki tudja, mire jó mindez? – próbáltam csendesíteni őket. – Egyszerűen előveszünk egy evangélizációs textust, én pedig olyan hangosan fogok beszélni, hogy odaát is hallják.”

Eleinte gúnyos hangok utánozták a szavaimat, de lassan elcsendesedtek, míg végül olyan csend állt be, mint szokásos összejöveteleinken.

Az utolsó ének után megjegyezte a presbiter: „A vendéglős nem lesz megelégedve.”

„Miért?” – kérdeztem.

„Nem vetted észre, hogy kint az emberek egymás után elhagyták a helyiséget? Odaát tökéletes csend van. Hangos prédikációddal elűzted a vendégeket.”

A függönnyet elhúzva zsúfolt helyiséget láttunk. Minden hely foglalt volt, a vendégek az ige hirdetés alatt csendesedtek el.

Következő baseli szolgálatom alkalmával a kedves gyülekezeti presbiter hálát adott a csodálatos vezetésért a mintavásár idején. Olyan emberek hallhatták az örömhírt, akik egy meghívást valószínűleg soha nem fogadtak volna el. *(Folyt. köv.)*

Bizonyosság

Hogy mennyire képes csalódnai az ember! A férfi ott ült előttem az esti összejövetelen, és megállapítottam róla: kritikus, szinte kissé gúnyos. Legalábbis ilyennek tűnt.

Késő este aztán eljött hozzám. Hosszú vitára készültem. Azonban teljesen nyugodt hangon azt kérdezte: „Lelkész úr! A pünkösdi történetet nem értem.

A tanítványokra kitöltetett a Szentlélek. Hogyan lehet megkapni? Hogyan kaphatnám én meg?”

Először kicsit össze kellett szednem magamat. Itt ül előttem egy férfi – okos, képzett, halántékán enyhén őszi – és felteszi ezt a kérdést.

A pünkösdi történetről nem sokat beszéltünk. Azt mondtam, hogy ez nagyon gyakorlati kérdés az egész élete számára. „Szentlelket csak akkor kap az ember, ha arra az útra lép, amit Jézus és az apostolok ajánlanak nekünk: őszinte bűnbánat, és életünk maradéktalan átadása az Úrnak.”

Először teoretizálni akart a lényeg felett, de erre nem került sor. Csendesebb és komolyabb lett, amikor megkérdeztem: „Vannak olyan pontok az életében, amik miatt szomorkodik, s amit egyszer meg kellene vallania?” Őszinte bűnvallás következett, az elmélet szóba sem került. Hiszen a Szentlélek nem nyerhető el elméleti fontolgatásokon keresztül. Csak az Újtestamentum útmutatásának gyakorlati komolyan vétele által.

Még együtt imádkoztunk, s ahol ez történik, ott Isten jelen van, és kibocsátja Szentlelkét a szívbe. Megpecsételi azzal a bizonyossággal, hogy elfogadott gyermekének. H. Bruns

Alkalmas időben

Kocsimmal egy napon szabadságra indultam. Megálltam egy kisvárosban, és bementem egy vendéglőbe ebédelni. A helyiség meglehetősen tele volt.

Türelmetlenségem azzal kezdődött, hogy sokáig kellett várnom, mire a pincérnő végre felvette a rendelésemet. Aztán megint vártam. Az étel azonban nem és nem jött. Alig tudtam türtőztetni magam. Hogy elüssöm az időt, felvettem egy új-ságot. Találtam benne egy cikket, amely egy csapásra megmutatta, milyen ostobaság a türelmetlenségem. Hiszen szabadságon vagyok. Nincs mit veszítenem.

Jót derültem, amikor elolvastam. A szellemes cikkíró kigúnyolja benne korunk irtózatos rohanását, s a modern ember kapkodását. Körülbelül így fejezi be a mondanivalóját: Ha 13.30-kor igyekszik gyorsan megebédelni, 14.15-kor már neki-mehet kocsijával egy falnak. 14.30-kor már bent lehet a kórházban. Egy szóval, ha nagyon igyekszik, alkalmas időben érkezik a temetésére.

Hát először nevetnem kellett. Aztán hirtelen megéreztem, milyen halálos komolyság van ezek mögött a szavak mögött. Saját temetésünkre nyilván alkalmas időben fogunk érkezni. Ehhez nem kell loholnunk. Nélkülünk nem fogják megtartani. A halál utolér bennünket. Igen, a temetésre időben érkezünk. Ahhoz is, ami utána következik. A Biblia azt mondja: „Elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet” (Zsid.

9,27). Isten ítéletéhez is bizonyára időben érkezünk.

Emlékezetes ebéd lett ez a kis étteremben. Mert gondolataim megragadtak annál a szónál: „időben érkezni”. Kétségtelen, hogy az időpontot illetően sem a temetésünkkel, sem Isten ítéletével kapcsolatban nincs probléma. Kérdés azonban, a halálunkhoz hogyan érkezünk.

Lehullott rólam minden türelmetlen sietség. Egyszerre világos lett előttem: nincs fontosabb gondja az embernek, mint hogy tudja: hogyan érkezem alkalmas időben saját halálomhoz és Isten ítéletéhez. Vagy más szóval: hogyan halhatok meg az üdvösség bizonyosságával, és állhatok meg Isten ítélőszéke előtt. Bár megértethetnénk korunk minden hajszolt emberével, hogy ez a legfontosabb kérdés.

Örülök, hogy tudom a választ is erre a kérdésre. A válasz egyetlen név: Jézus. Az Isten Fia, aki értünk, a rohanó és oly elveszett emberekért meghalt a kereszten, hogy a halálban és Isten ítélőszékénél megmentőnk legyen.

Kedves Olvasó, hagyd abba a rohanást. Fordíts időt arra, hogy Jézust keresd és megtaláld.

W. B.

Valóban riasztó

Két férfi utazott együtt a vonaton. Az egyik közölte: „Ma este Groningenben előadást kell tartanom, és nem volt időm felkészülni. Remélem, találunk egy nyugodt sarkot a vonatban. „Gyere velem, erről én gondoskodom” – mondta a kísérője. A vonat végén talált is egy szabad fülkét.

„Ülj le nyugodtan – szolt –, garantálom, hogy Groningenig egyedül maradsz.” Ezzel előhúzott egy könyvet a zsebéből, levette a borítóját, és odaragasztotta az ajtóra.

És valóban, amikor a felszállók ki akarták nyitni az ajtót, a kezüket rögtön visszahúzták, és máshol kerestek helyet. Ez nem csak egyszer történt, legalább tízszer az utazás alatt. Mit gondolsz, mi állt a könyv borítóján? Nagy betűkkel a következő szavak: CSAK BŰNÖSÖKNEK.

Ebbe a szakaszba senki sem akart belépni. Hiszen mindnyájan rendes emberek voltak, egyáltalán nem tartoztak ilyen fülkébe: CSAK BŰNÖSÖKNEK.

Jézus ismeri az ember szívét, ezért mondja: „Nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket megtérésre” (Máté 9:13).

Te hogy reagálnál? „Én nem ide tartozom, gyorsan más helyet keresek!”

Vagy ez lenne a reakciód: „Igen, ez a csoport az én társaságom”?

Tudod, miért fontos a válaszod erre a kérdésre? Mert a mennybe nem jutnak jó emberek, derék emberek, kegyes emberek!

Miért nem? Mert ilyenek nem léteznek. Jó egyedül csak Isten. A Földön viszont csupán bűnösök

élnék. Megváltott bűnösök is, akik Isten gyermekei lettek.

Melyik csoporthoz tartozol?

A tükörteremben

A karlsruhei vár egyik nevezetessége a tükörterem. Nyolcszögű, és nem éppen tágas. Az ablakok között minden falon nagy tükör lóg. Körülnéztem, s a legkülönbözőbb oldalról láttam magam: előlről, hátulról, oldalról. Életemben még soha nem vehettem magam ennyire pontosan szemügyre.

„És most nézzenek ki az ablakon – szólta a vezető. – A tükörterem a vártorony közepén helyezkedik el, ami szintén nyolcszögű. Nyolc oldala mutatja a városon végigfutó utcák irányát. Ezzel tulajdonképpen azt mondhatnánk, hogy minden lényeges út a várhoz vezet.”

A magyarázat után indulni akartam, vezetőnk azonban visszatartott. „Próbálja ki még a híres középpontot – biztatott. – Lépjen a terem közepére.” Követtem a felszólítását, s egyszerre nem láttam magam sehol. Mintha az összes tükör vak lett volna, még a nyoma is eltűnt a tükörképemnek. „Mi történt?”

„Semmi. Amikor a középpontban áll az ember, a tükrök már nem egymásnak vetítik a képet, hanem a tükör mellé. Ez az építő mesterműve.”

Ahogy Karlsruhéban minden út a várhoz vezet, úgy van életünkben minden útnak egyetlen célja: Jézus Krisztus személye. Hogy sötét völgyön kell átmennünk vagy fényes csúcsokon, hogy boldogok lehetünk vagy sírnunk kell, Isten mindenben keresztül az Ő Fiához akar vonni minket. Nagy szeretettel és isteni türelemmel teszi. Betegség, szükség, vagyoni veszteség, drágaság, minden ezt az egy célt szolgálja.

Ha engedünk Isten vonzásának, úgy bekerülünk Igéjének tükörtermébe. Itt lehull az álarc, itt meglátjuk igazi alakunkat. Kérlelhetetlenül megmutatkozik minden hibánk és hiányosságunk. Kezdődik az önismeret gyötrelme.

De nem itt a vég. Isten Igéjének tükre nem akar kétségbeesésbe dönteni, hanem Jézus Krisztus megváltásának központjába helyez. Ha hitben elfogadtuk a Krisztus által szerzett igazságot, akkor többé belőlünk sem látható semmi. Isten az Ő Fián keresztül úgy tekint ránk, mintha sosem vétkeztünk volna. O. K.

„Honnan ismer engem?”

Evangélizációt tartok egy nagyvárosban. Témám egy fiatalember, aki már nem bírja ki az életet otthon. Összeszed mindent, amit magával vihet, amit pedig nem tudott vagy nem akart elvinni, attól elszakadt – és ez az apja volt.

Végre egyedül, felügyelet nélkül! Nem kellett számot adnia többé minden cselekedetéről. Élvezte a szabadságot.

Barátokban, barátnőkben nem volt hiány. Kezdődött az ÉLET.

De amilyen gyorsan és merészen felfelé futott az útja, hamarosan ugyanilyen száguldással ment lefelé. Fogyott a pénz, fogytak a barátok.

Egy napon összeomlás előtt állt. A szabadságot kereste – és szolga lett. Tennie kellett, amit nem akart: piszokban élni.

Visszavágyott az otthonába, és elhatározta, hogy az apjához megy. Bocsánatot kért, és apja elfogadta. Új élet kezdődött.

Az óra végén odajött hozzá egy fiatalember és megszólított. „Csupán két kérdésem van az Ön számára. Először: honnan ismer engem? Másodszor: hogy jön ahhoz, hogy az én történetemet nyilvánosan elmondja? Mindenesetre a befejezés nem ugyanaz.”

Felnyitottam a Bibliát, és elolvastam neki Lukács 15-ből a tékozló fiú történetét. A fiatalember elcsendesedett. Gyónás következett. Megkérdeztem tőle: „Nem akarná megtenni még az utolsó lépést is? Az összes többi már mögötte van. Csak az utolsó hiányzik.”

Összekulcsoltuk a kezünket. És a fiatalember „felkelt, és elment az ő atyjához”.

Életünk rendjéhez tartozik, hogy mindnyájunk számára van egy otthon, egy atyai ház. A mi otthonunk, atyai házunk Istennél van. Nélküle felbomlik a rend, az út lefelé halad, a pusztulás felé. Keresed-e a visszavezető ösvényt és hol keresed?

Csak egy ilyen út van. Ahhoz visz, aki azt mondhatta önmagáról: „Én vagyok az út”. Jézust kell keresned, senki és semmi mást. A. S.

Önismeret

Karl Barth professzor egyszer így szólt humorosan és mégis szándékolt komolysággal barátjához, E. Thurneysenhez: „Tudod, miért szeretek villanyborotvával borotválkozni? Mert ahhoz nem kell tükör. Valahogy nem kedveltem minden reggel a vén bűnös arcát nézegetni.”

Még egy, de egészen más tapasztalata volt Vilinek a tükörrel: Mint oly sokan mások, nem érdeklődött sem Isten, sem az Ő parancsolatai iránt. Egy reggel azonban belenézve a tükörbe úgy tűnt, mintha az így szólna hozzá: „Vili, te tolvaj vagy! Elloptál engem. Menj és vigyél vissza a tulajdonoshoz!”

Vilinek furcsa érzése lett. Valóban vigye vissza a tükröt a barátjához és vallja meg a lopást? De minél tovább töprengett, annál nyugtalanabb lett. Végül összeszedte magát, és dobogó szívvel elvitte a tükröt Kurthoz.

Barátja nagyot nézett, amikor Vili megállt előtte a lopott tükörrel és bocsánatot kért.

„Vili – kérdezte – mi indított tulajdonképpen, hogy ennyi idő után visszahozd a tükröt? Normális ember nem tesz ilyet.”

„Tudom – mondta Vili –, de nekem meg kellett tennem. Áadtam életemet Jézus Krisztusnak. És a te tükrődben egyszerre egy tolvajt láttam, akinek mindent rendeznie kell.”

Talán a te tükröd is megmondaná, mit kell rendbe tenned? Add át életed az Úrnak, és kövesd a tanácsot! C. W.

Mindig elegendő

Egy törzsfőnök kocsit rendelt a Rolls Royce cégtől. Ugyanakkor érdeklődött a lóerő (LE) száma iránt. A megrendelést teljesítették, de a LE adata hiányzott (a Rolls Royce ezt soha nem közölte).

Többszöri intenzív érdeklődésre sok technikai adatot küldtek, a LE számáról azonban továbbra is hallgattak. A bosszús törzsfőnök végül egy utolsó villámátviratot küldött: „Követelem mindenképpen a LE-számot, különben visszavonom a megrendelést”. A válasz azonnal megérkezett: „LE mindig elegendő.”

Ugyanez a helyzet a Szentlélek erejével. Mindenkinek és minden helyzetben elegendő. Mit munkál a Szentlélek? Felfedi a bűnt. A bűn felfedése Isten munkájáról tanúskodik. Jézust helyezi a középpontba, és utat mutat a bűnbocsánathoz. A Szentlélek érthetővé teszi számunkra Isten Igéjét, és megmutatja, mi a helyes. De Ő maga tesz képessé helyesen élni. Jelenléte által rendelkezésünkre áll Isten ereje. Ez az erő mindig elegendő!

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Június 1. szerda Jak 2,1-13

„...dicsekedik az irgalmasság az ítélet ellen.” (13)
Az ítélet (helyesebben az igazság) mindenki számára megkérdőjelezhetetlen, amennyiben nem éppen ő ellene kell azt maradéktalanul érvényesíteni. Az irgalmasságnak azonban sokkal tágabb a mozgásteret. Természetesen abban is komoly szerepe van az „ítéletnek”, de a döntő szempont mégis az adott személy, aki nem elpusztítandó, kártékony, ellenséges célpont, hanem Isten megváltó szeretetének a tárgya is. Ha Ő így tekint a világra, kötelező követnünk Őt ebben az irgalmas látásmódban is.

Június 2. csütörtök Mennybemenetel ünnepe

1Thessz 1,2-10

„...várjátok az ő fiát az égből...aki megszabadít minket ama eljövendő haragtól.” (10)

Megnyugtató gondolat és nagy vigasztalás számunkra, hogy Valaki az emberi sors ismeretével és képviselőnkben távozott innen és állt Isten ítélőszéke elé, ahol egy napon ki kell derülnie és érvényesülnie kell a teljes igazságnak is. Ha igaz-

ságosak vagyunk magunkkal szemben, úgy be kell vallanunk, hogy egyetlen reményünk a megmaradásra az a személy, Akinek a visszajövetelét minden nap vágyva vágyjuk.

Június 3. péntek 2Krn 15,1-9

„Az Úr van veletek, ha ti is övele lesztek; ha őt keressitek, őt megtaláljátok; de ha őt elhagyjátok ő is elhagy titeket.” (2)

Az ember felől nézve nem fogalmazhatjuk meg tisztában, hogy miért is fontos egyértelmű igazodásunk az Úrhoz. Elképzelhetetlen működő kapcsolat ebben a világban, amely egyoldalú. Az Úrral való viszonyunkat is a kölcsönösség kell hogy meghatározza. Szégyenkezve valljuk meg, hogy bizony, ha mi elhagynánk is, az Ő hűsége mégis töretlen, irántunk való jóakarata meg nem változik.

Június 4. szombat És 9,1-7

„Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége...” (7)

Minden változik ebben a világban, a történelem egyik pillanatában még terjeszkedő birodalom rövid időn belül végleg széteshet, s jól tudjuk, hogy a béke milyen törékeny érték. De van valaki, Aki soha nem fog veszíteni befolyásából, és Akinek békességhez szándéka semmi hatásra nem fordul át pusztító indulattá, megsemmisítő haraggá. Ezért vagyunk tartózkodók minden földi politikai, uralmi szándékkal szemben, és feltétel nélküli nyitottságunkat csakis egy valakivel szemben érvényesítjük.

Június 5. vasárnap (Exaudi) Luk 24,46-49

„...prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között...” (47)

A mai vasárnap az imameghallgatásról szól. Természetesen most nem a földi javakat, múlt egészségünk javítását kérjük, hanem bűnbocsánatért, örök életért, valódi életváltozásért imádkozunk a magunk és az Istent még nem ismerő világ számára. Szolgálatunk és bizonyoságtételünk ennek feltétlen lehetőségéről szól, s minden ingadozás nélkül akarjuk képviselni ezt a magunk korában, kérve az Urat, hogy tegyen minket alkalmassá erre a küldetésre.

Június 6. hétfő Mát 26,47-56

„Tedd helyére szablyádat, mert akik fegyvert fognak, fegyverrel kell veszniük.” (52)

Péter Jézus elfogásakor fegyvert rántott, hogy hősiessen megvédelmezhesse mesterét. Viszont amit Jézus tett, az nem forradalom volt, melynek előbb-utóbb elkerülhetetlen velejárója a fizikai erőszak is, hanem Isten országát, a megváltás művét akarta megvalósítani és véghez vinni, amely csak a szenvedés és az igazságtalanság eltűrése árán lehetséges. Istennek nincs szüksége országára növekedéséhez emberi erő-

szakra, de szívesen veszi az önfeláldozást és teljes odaszánást.

Június 7. kedd

Mát 6,5-8

„...menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál...titkon...” (6)

Lehet rutinosan imádkozni közösségben, ahol természetesen figyelembe vesszük, hogy mások is jelen vannak, ezért kicsit „nekik” is mondjuk, amit Istennel akartunk megbeszélni. Ilyenkor könnyen válhatunk színlelőkké, játszhatunk szerepet. Mennyi időt töltünk azonban a belső szobánkban titkos vívódásokkal és könyörgésekkel úgy, ahogy senki ember nem láthat és nem ismerhet bennünket, csak a szíveket vizsgáló mennyei Atyánk, aki mindig titkon figyel, de mégis nyilvánosan fog majd mindenkinek megfizetni.

Június 8. szerda

Jak 4,4-8

„Közeledjete az Istenhez...tisztítsátok meg kezeiteket...szenteljétek meg szíveteiket...” (8)

Van, aki évek óta sóvárogva szólítgatja az örökkévaló Istent, és kéri, hogy engedje őt közelébe az Úr. Nem fordít azonban gondot olyasmire, ami földi találkozásaink esetén is nélkülözhetetlen: például a fogadáson megjelenő személy, akinek majd kezet nyújtanak, nem érkezhetsz az ünnepekre piszkos kézzel és alattomos szándékokkal. Közeledjünk Istenhez, de jelenjék meg ez a szándék tetteink és gondolataink tisztaságában is.

Június 9. csütörtök

Zsolt 107,1-9

„...megelégíté a szomjúhozó lelket és az éhező lelket betölté jóval...” (9)

Az igazi kutató, de a világot megismerni vágyó gyermek is néha úgy belefeledkezik tennivalóiba, hogy enni és inni is elfelejt. Mellékessé válnak számára a testi kérdések. Milyen különös, hogy az imádkozó emberek többségének az Úrral való találkozás lehetőségében először a mulandó világhoz tartozó kérdések és kérések jutnak az eszébe. Pedig Isten annál sokkal többet adhat.

Június 10. péntek

És 49,1-13

„...én mondom: hiába fáradoztam, semmire és hasztalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem és jutalmam...” (4)

Érdekes párbeszédet olvashattunk mai igeszakaszunkban. Az Úr váltig biztatja szolgáját, hogy legyen követe, szószólója a népek között. Az elhívott személy pedig nem lát túl saját alkalmatlanságán, nyomasztja az elvesztegetett idő terhe, a felesleges dolgokra elpocsékoló évek keserű emléke. Helyes az ilyenfajta önvizsgálat, de jó, ha nem válunk önmagunk bíráivá, és megvalljuk azt a meggyőződésünket, hogy elhívó Istenünk méltatlanságunk ellenére is számít ránk.

Június 11. szombat

Zsolt 141

„Tégy Uram závárt az én szájamra.” (3)

A régies fordítás nyilván lakatra, függőzárra gondol itt, amely nélkülözhetetlen annak számára, aki értékeket kezel és őriz. Bármilyen kincsünk a maga helyéről kiszabadulva prédává lehet (gondoljunk csak a disznók elé szórt gyöngyökre!), így erkölcsi értékünk is sokat veszít súlyából a fecsegés, a meggondolatlan beszéd, a hazugság, panasz, hízélgés és a nyelv egyéb bűnei által. Bizony, milyen fontos ezt a kicsi, de annál lényegesebb „ajtot” jól őrizni!

Június 12. Püünkösöd vasárnap

4Móz 11,24-29

„Vajha az Úrnak minden népe próféta volna, hogy adná az Úr az ő lelkét beléjük.” (29)

Józsúét érthető módon zavarta, hogy a hetven vén közül ketten a nagy megtiszteltetés ellenére sem jöttek el arra az alkalomra, amikor is az Úr a Mózesnek adott isteni felhatalmazásból a kiválasztott vezetőik számára is elszakított egy-egy részt, hogy a közös nagy ügynek munkatársaivá tegye őket. Ennek ellenére (mivel megbánhatatlan az Úr elhívása) az otthon maradók is prófétáltak. Mózes emelkedettebb helyettesénél és utódjánál, akit most arra tanít, hogy becsülje meg Isten Lelkének munkáját akkor is, ha az csak korlátozottan és rész szerint munkálkodik az emberi gyarlóság miatt egyesekben.

Június 13. Püünkösöd hétfő

Zsolt 51,12-15

„...az erős lelket újítsd meg bennem...szent lelkedet ne vedd el tőlem...engedelmesség lelkével támogass engem.” (12.13.14)

A bűnbánó próféta-király nagyon jól tudja, hogy az ítéletes tett nemcsak fizikai következményekkel jár, hanem helyrehozhatatlan károkat okoz lelki téren is. A meggyengült és elbizonytalanodott belső tartás, Isten Szentlelke bátorító támogatásának és vezetésének elmaradása és az ellenálló lelkület nem eredményez jó előmenetelt, semmivé teheti az eddig elért eredményeket is. Elkerülhetetlen tehát teljes lelki megújulásunk!

Június 14. kedd

Apcs 4,23-31

„...beteltek mindnyájan szent lélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólták...” (31)

Jó, hogy még mindig püünkösöd örömenél és csodájánál maradhatunk. Egyesek maguknak tartják fent a jogot, hogy eldöntsék, mi a Szentlélekkel való betöltekezés csálhatatlan jele. Pedig annak egyértelmű megnyilvánulása nem a mások számára érthetetlen különleges nyelv, hanem a felszabadult bátorság, mellyel a tanítvány természetes módon tud beszélni a Feltámadottal való közösségéről és az e kapcsolatból táplálkozó áldásokról és megtapasztalásokról.

Június 15. szerda

Józs 21,43-45

„Nem esett el csak egy szó is...mindaz betelt...” (45)

Megszégyenít, hogy miközben oly gyakran nem állom adott szavamat, az Úrral szemben sem, Ő akkor is tartja magát ahhoz, amit megígért, ha a hitem pislákol, ha a tartásom a megtört nádéhoz hasonló, ha hitetlenkedem és kétségbeesem...

Június 16. csütörtök **Mát 9,1-8**

„Bizzál...megbocsátatnak néked a te bűneid.” (2)
Mit is mondjunk elsősorban azoknak, akik valamilyen testi bajjal küszködnek vagy kiszolgáltatottságuk miatt szenvednek? Elsősorban biztosítjuk őket arról, ahogy ezt Urunk tette, hogy életünk legnagyobb hátrányát, melyet bűneink okoztak, kegyelmes mennyei Atyánk elhárította. Természetesen segíteni akarunk a mindennapi élet gondjaiban is, de egyiket sem játsszuk ki a másikkal szemben, és tudjuk, hogy melyiknek kell előbb és mindenképpen megoldódnia.

Június 17. péntek **Ez 20,10-12**

„...adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és ő közöttök...” (12)
A szombat az egyértelmű, kiszámítható nyugalom külső és belső rend és méltányosság ünnepe. Isten maga adott példát megszentelve ezt a napot, amikor a teremtés végén késznek és jónak nyilvánította a teremtett világot, s a megvalósítás kényszere megszűnt. Egy másik parancsolat – értelmezés szerint – pedig benne van a szombat törvényében: a gyengék, a kiszolgáltatottak, az alárendeltek iránt is kötelező méltányosság gondolata. Nagy kérdésünk, hogy képesek vagyunk-e találkozni az értelmes tevékenykedés és a nyugalom, a kényszer és a szabadság ritmusában teremtő Istenünkkel, legfőképpen pedig bementünk-e a bűn kényszerítő robotja után az Istennel és önmagunkkal való megbékélés örök szombatjába?

Június 18. szombat **Ez 37,21-18**

„...megtisztítom őket, és lesznek nékem népem és én leszek nékik Istenük.” (23)
Izrael sorsa a szétszórásban és fogságban hasonlít a kísértések és erkölcsi vereségek megaláztatásaiba jutott hívő nép helyzetéhez. Ilyenkor akarni, reménykedni, hűségesnek maradni is olyan nehéz. Istennek hála, megtartásunk elsősorban az Úr hűségén fordul meg, Ő pedig kész megtisztítani azokat, akik ezt hagyják. Csak az ő kiválasztó örök szeretete tart meg és őriz az üdvösségre.

Június 19. Szentháromság vasárnapja Ef 3,8-12

„...bizodalommal való menetelünk Istenhez az Őbenne való hit által.” (12)
A Szentlélek Isten, a láthatatlan, ésszel fel nem érhető, csak tetteiben, hatásában, sugalmazásában megragadható örökkévaló szellem bennünk is munkálkodhat, hatása, ereje, láthatóvá lesz a kö-

zösség sorsának alakulásában és az egyén győzelmei révén is. Jézus kézzelfogható földi tapasztalatokat és szavakat hagyott személyesen ránk. Bizonyította, hogy életével és halálával egyaránt kész odaállni a számunkra megfoghatatlan és elérhetetlen Isten elé értünk, hogy közösségünk legyen azzal, Aki minde- nek bírója, de az Úr Jézus tanítása alapján Mennyei Édesatyánk is.

Június 20. hétfő **Lk 3,2-14**

„Akinék két köntöse van, egyiket adja annak, a kinek nincs; és a kinek van eledele, hasonlóképp cseleked- jék.” (11)
Milyen egyszerű akadályai vannak mohó és önző földi életünkben annak, hogy Istennek tetsző módon folytassuk mindennapjainkat! Nagyot változna a világ, ha soha nem működtetett és fel nem használt tartalékainkat készek lennénk megosztani a világ nélkülöző felével. Igen, mit is jelent a megtérés? Erről az oldalról nézve legalább a másik emberrel szembeni érzékenységet és a szolidaritás minimumát.

Június 21. kedd **Mt 20,29-34**

„...szemeik azonnal megnyitlak; és követék őt.” (34)
Sajátosan kerülnek egymás mellé mai Igénk szavai: a vakság nemcsak a teremtett világ látványainak fáj- dalmas nélkülözését jelenti, hanem ugyanakkor azt a hátrányt, hogy képtelenek vagyunk a Mestert a jó úton követni. Ma azért imádkozunk, hogy gyógyulá- sunk terjedjen ki hitbéli döntéseinkre és tisztánlátá- sunkra is.

Június 22. szerda **Apcs 4,8-12**

„...nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.”
A nagy tettek nevekhez kötődnek, a név pedig maga a meghatározó személy, vagy akár a felejtethetlen esemény. Üdvösségünkkel kapcsolatban nem külön- féle nagyszerű személyek névsorát kell tanulmányoznunk; egy személy ismerete nélkülözhetetlen, Akinék tettei és szavai feltétlenül tanulmányozandók, Akinék az ismerete nélkül kétségek közt maradnánk. Ez a név, az apostoli bizonyoságtétel szerint a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus neve.

Június 23. csütörtök **Mt 6,25-34**

„...keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” (33)
Helyesebb lenne úgy értelmeznünk Jézus szavait, hogy nem sorrendben először, hanem egyedül és kizárólag Isten országát kell keresnünk, kutatnunk. A többi, amire hasonló energiát pazarlunk, a gondosko- dó Isten általános bőségéből adatik, akár közvetlenül, akár embereken keresztül. Nagyobb erőfeszítést Isten országáért és az Ő igazságáért!

Június 24. péntek

2Krón 16,1-10

„...az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik őhozzá teljes szívvel ragaszkodnak...” (9)

A mindenható Úristen figyelmét semmi nem kerüli el. Most ugyanúgy, mint valaha vagy a messze jövőben látta, látja és látni fogja minden ember sorsát, pillanatnyi helyzetét is. Nem azt vizsgálja, hogy mi alapozhatná meg egy ellenünk joggal hozható ítélet vádiratát, hanem azt keresi, akikre bármilyen körülmények között számíthat. Mit lát benned és életed eseményeiben?

Június 25. szombat

2Sám 7,4-16

„...veled voltam mindenütt, valahová mentél...” (9)

Dávid templomot szeretne építeni, hogy mindig jele és helye legyen Istennel való közösségének. A szándék dicséretes, de az Úr két ok miatt nem fogadja el a felajánlást. Az egyik szempont az, hogy a király sokat hadakozott, a templom elkészítésének gondolatához viszont több külső-belső békességnek kell társulnia. A másik, amit csak ilyen dávidi nagyvonalú szívvel és értelemmel lehet jól feldolgozni, hogy Isten jelenlétének meghatározásához nem döntően fontos egy építészeti remekmű. Jó tudni, hogy mindenféle jelektől és helyektől függetlenül, velünk volt és templommá avatott minden környezetet, ahol közösségekben lehettünk vele.

Június 26. vasárnap

És 42,18-23

„Sokat láttál, de nem vetted eszedbe; fülei nyitva, de nem hall.” (20)

Természetes igénye a gondolkodó embernek, hogy megismerje a látható világot, és magába fogadja mindazt az ismeretet, ami eddig a világban felhalmozódott. De milyen kár, ha ismeretszerzés közben a leglényegesebb üzenet és ismeret számára maradunk zártak és elutasítók! Éppen Isten kegyelmét és céljait nem látjuk meg, és a sok fontos üzenet között az Ő hívását nem vagyunk képesek meghallani.

Június 27. hétfő

2Thessz 3,1-5

„Hű az Úr, aki megerősít titeket és megőriz a gonosztól.” (3)

Isten hűsége a garancia, hogy lesz elég erőnk kitartani a lelki harcokban és megmenekülni a gonosz minden kísértésével és csábításával szemben. Mindez nem jelenti, hogy ne volna tennivalónk. Csak ragaszkodjunk mindenkor hűségesen ahhoz, Akinek irántunk való elkötelezettsége soha nem változik.

Június 28. kedd

Ján 14,26-27

„...az én békességemet adom néktek...” (27)

Nincs békekötés a világon, amit történelmi tapasztalatok alapján ne kísérne állandó gyanakvás és fenntartás. Emberi kapcsolatainkban is a megbékéléssel megszakított viszályok sorozatát éljük meg, egészen addig, amíg Krisztus békessége be nem tölt, s jót és rosszat egyaránt át nem alakít üdvösségünket, javunkat szolgáló értéké.

Június 29. szerda

Luk 20,27-40

„Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene: mert mindenkinek élnek ő néki.” (38)

Naponta élet és halál mezsgyéjén botladozva fontos tudnunk, hogy csupán halandó emberek szemében van gyorsan lezáródó történetünk. Isten másként lát minket. Földi sorsunkat az élet nagy egészébe és örökkévaló üdvözítő tervébe illeszti be. Akár a földön zajlik ez, akár itt lezárva és ismét Őnála folytatódjék, ígéretünk van, hogy a kegyelem által megerősített örök életünk is.

Június 30. csütörtök

Ef 3,20-21

„...véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhettek, feljebb, mint kérjük vagy elgondoljuk...” (20)

Amikor egy ügyért szorongunk, akkor reményeinkben a minimumért, a legkisebb eredményért könyörgünk, és nem merünk felszabadultan nagy dolgokat szóba hozni. Pedig a jóságos Isten terve, segítségé és ajándékozási szándéka minden képzeletet felülmúlóan nagyobb gyöngé hitünk elképzeléseinél. –ig–

HÍREK, IMATÁRGYAK

Nagyon sok felajánlást, ajándékot és önkéntes munkát vonzott a budapesti óvodánk körül kialakult érdeklődés, amellyel kapcsolatban a következő közlemény jelent meg a közmédiákban, ill. honlapjainkon:

„Hajléktalan óvoda” – tájékoztatás az intézményt fenntartó egyház elnökétől

A „hajléktalan óvoda” iránti sajtóérdeklődésre tekintettel a (más oktatási és szociális intézményeket is) fenntartó Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség nevében mint ennek az egyháznak az elnöke) a következő tájékoztatást adom:

Örvendetes, hogy a szegény sorsú gyerekek helyzete sokak érdeklődését felkeltette. Hálásan köszönünk minden támogatást és jó szándékú figyelmet.

Ugyanakkor kénytelen vagyok néhány felvilágosítással és pontosítással élni.

A szóban forgó óvodát – mely a Wesley János Lelkészképző Főiskola néhány tantermében és szociális helyiségében kezdte működését 2005-ben – az a szükség hívta életre, hogy a külső Józsefvárosban élő szegény családok nem minden esetben tudták gyermekeiket megfelelő oktatási intézménybe bejuttatni. Az érintettek státusza különféle. Vannak olyanok, akik itt kaptak szükségglakás minőségű otthont, má-

sok albérlésben élnek, szívességi lakáshasználók, vagy egyszerűen csak találtak olyan, lakhatásra még éppen alkalmas gazdátlan helyiséget, melyben legalább átmenetileg meghúzhatták magukat. Vannak, akiknek még ennyi sem jutott. Élt például fél évig az Oltalom menhely előtt egy Lada kombiban egy, a vidéki nyomorúság elől elmenekült héttagú család, akik intézményünkbe jártak be étkezési, mosási, mosakodási és egyéb egészségügyi célokból. Szociális munkásaink minden gondjukat körüljárva arra a látásra jutottak, hogy előző, vidéki lakhelyük lakhatatlan és az élehetetlen körülmények közé bűn lenne visszaszorítani őket. Így, amikor őszre fordult az idő, a kicsiket óvodába, a nagyobbakat pedig a X. kerületben lévő esélyteremtő iskolánkba vittük.

Az óvodában (mint egyéb, vidéken is fenntartott óvodáinkban, iskoláinkban) valóban találkozunk megrendítő jelenségekkel. A gyerekek majdnem mindenhol alultápláltak (nem tudjuk, ki találta ki, hogy „csak a krumplit ismerték, a káposztát nem”), tény, hogy többen közülük nemigen ettek korábban húst, és hétvégéken is gyakran nélkülöztek. Ha az önerőből létrehozott óvodába készek voltunk is mindenféle, a kerületi jogosultsághoz alapvetően szükséges, itt mégis hiányzó szempontokat nélkülöző gyermeket befogadni, semmiképpen nem állíthatunk olyat, hogy a napot fürdetéssel kell kezdeni, vagy a szülők ne tennének meg mindent azért, hogy – nyomorúságuk ellenére – megpróbálják gyermekeiket megfelelően öltöztetni. A hiányokat (olykor ruha, de főleg cipő) természetesen segítünk pótolni. Minden ilyenfajta adományt csakúgy, mint tartós élelmiszert vagy játékot és bármi egyebet, külső támogatóinknak hálásan köszönünk.

A Budapest VIII. kerület, Dankó utca 11. szám alatti kis intézmény (melybe ez időben negyven gyermek jár), a normatívából nem fenntartható. A szülők képtelenek anyagi áldozatot vállalni, sokakat közülük mi magunk vagyunk képtelenek támogatni. Az is ide kívánczok, hogy ami ruhát és játékot a felfokozott érdeklődés és segítőkészség következtében helyben nem tudunk szétosztani, azt vidéki (abaújkéri, szegedi, orosházi és több szabolcsi településen lévő, hasonló sorsú gyermekeket fogadó) intézményeinknek továbbítjuk, azok óvodáinak juttatjuk.

Kérjük az érdeklődők megértését abban, hogy (az érintettek tekintetével is) nem szeretnénk hajléktalan óvodaként megjelölni intézményünket, még ha ez az elnevezés (egy kiváló újságíró nagyszerű felismerésének köszönhetően) alkalmas is arra, hogy a segítőkész emberek érdeklődését és jóindulatát felkeltse.

Iványi Gábor

További információ: Lakatos Anka, romaügyi referens E-mail: lakatosanka@wjlf.hu vagy metegyhaz@wjlf.hu Tel.: (06-1) 210-5836; (06-70) 967-9910

*

A MÁV telepi Wesley iskolában a vidéki intézmények részvételével kulturális napot tartottunk április 20-án. A diákok által előadott különböző műsor-számokban szerepelt ének, szavalás, versmondás, mozgáskultúra, zene. Ezeket öttagú zsűri értékelt. A rendezvény során érzékelhettük, milyen fontosnak tartják a gyerekek, hogy tudásukat bemutathassák mások előtt.

*

Rendkívüli egyházi közgyűlést tartottunk Budapesten április 26-án. Az egyes gyülekezetekről elhangzott beszámolók és egyházunk általános helyzetének megbeszélése és elemzése mellett az alkotó tagok egyhangúlag megszavazták, hogy Újkenézén, Tiszaszentmártonban (Szabolcs-Szatmár-Bereg megye) és Felsődobozán (Borsod-Abaúj-Zemplén megye) egy-egy iskola ill. óvoda esetleges átvételéről tárgyalásokat kezdjünk.

*

Aggodalommal töltött el bennünket is az elhúzódó feszültség, ami március elsejétől napjainkig a gyöngyöspatai roma közösséget terheli. Mint a sajtó is közölte, szélsőjobboldali csoportok megszállták a települést, módszeresen zaklatva az ott élő romákat. Iskolába menő gyerekekhez vagy vásárolni indulókhöz csapódtak, és fenyegették őket.

Húsvétkor egy külföldi jogvédő a Vöröskereszt segítségével 300 nőt és gyermeket az erőszak elől Csillebércre és Szolnokra menekített. Közülünk is többen rendszeresen látogatták a megtámadott családokat. Május elsején Lakatos Anka munkatársunk vezetésével májusköszöntő napot tartottunk a községben, megvendégelve az ünneplésben résztvevőket. Ezen megjelent egyházunk elnöke, Iványi Gábor, valamint a Wesley János Lelkészképző Főiskola teológus és lelkész szakának dékánja, Majsai Tamás is. Különös élmény volt az együttléten úgy ünnepelni, hogy közben időről-időre lovas rendőrök jelentek meg vagy járóautók hajtottak végig a főleg romák lakta Bem utcán.

*

Május 3-án, Ben Gurion születésének 125. évfordulójára emlékezve Izrael napot tartottunk főiskolánkon. Dél előtt a Nagy Péter Tibor professzor vezetésével folytatott tudományos ülésen a modern Izraelről hangzottak el előadások. Délután kulturális program (klezmer zene a Dzsentríó előadásában, 'stetl' – zsidó piac, kérdezd a rabbit!, zsidó ételek kóstolója, kézműveskedés, vásár és esküvői ceremónia) várta az érdeklődőket a Főiskola udvarán és oktatási termekben. Megjelent a rendezvényen Schweitzer József nyugalmazott főrabbi és Fekete László kántor is.

A szervezésben részt vett a Bálint Ház, az Egyesült Magyarországi Izraelita Hitközség, a Haver Alapítvány, a Ha Shomer Hatzair – Zsidó Ifjúsági Szervezet, az Izraeli Kulturális Intézet és az Ulpius-ház Könyvkiadó.

*

Békásmegyeren ülésezett főiskolánk szenátusa május 4-én. Idén április 6-áig 597-en jelentkeztek szakjainkra.

Örömmel nyugtázta a szenátus azt is, hogy végre elkezdődhet a főiskola kibővítésére irányuló nagy beruházás. Így remélhetőleg a következő tanévre több oktatási helyiség áll majd az intézmény rendelkezésére.

*

Május 6-8-ig Oltalom hétvége volt Hejcen, ahol szombaton a szokásos éves beszámoló hangzotlak el. A munkatársak pihenhettek és kirándulhattak (többen Sátorlajújhelyt választották). Az alkalom 8-án, vasárnap délelőtt közös istentisztelettel zárult.

*

„Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.” Mt. 17,20

Május 8-án kispesti gyülekezetünkben harangot szenteltünk. A zsúfolásig telt templomban a fenti vers alapján Hajdú Zoltán református lelkész hirdetett Igét. A különleges alkalmon közreműködött a Szená-Torok (parlamentari képviselők kórusa) Bagi Krisztina vezetésével. Szólót énekelt Lakatos Diána, zongorán közreműködött Mitzinger Ilona. Köszöntőt Gajda Péter kerületi polgármester mondott, majd ünnepélyesen elindította a harangot. A kispesti templom egyébként programot indított álláskeresők megsegítésére, ez a vasárnap róluk is szólt.

*

Ismét külföldi vendégeket fogadhattunk. Március végén négyen érkeztek Hollandiából, köztük Pieter Bunschoten és felesége. Április első vasárnapján a békásmegyeri gyülekezet vendégei voltak, kedden pedig Gemzsére, Kisvárdára és Nyíregyházára látogattak.

Pieter a Hulp Oost Europa (Segítsd Kelet-Európát) nevű szervezet vezetője, mely önkéntes munkások csoportjával és egyéb módon évek óta támogatja bennünket. Tavaly súlyos betegségen esett át, azóta először járt Magyarországon.

Szintén április elején Meztből és Nancyből tizenkét fős, szociális intézményvezetőkből álló francia csoport járt nálunk látogatóban. Különösen a Fűtött Utca érdekelte őket – ilyen formájú ellátás ugyanis Franciaországban nem létezik. Rendkívül nyitottan és szívesen beszélgettek Magyarország aktuális politikai és szociális helyzetéről.

Végül május elején Gentből (Belgium) érkezett egy ötfős, szociális munkás hallgatókból álló társaság, akik elsősorban fogyatékkal élők intézményeit vizsgálták Budapesten, de (a fent említett két csoporthoz hasonlóan) megtekintették Dankó utcai intézményeinket, melyek mély benyomást tettek rájuk.

*

NYÁRI TÁBOROK, 2011

Június 27 (H) - július 4 (H), Hejce: gyerek-serdülő 8-11 és 12-14 éves korosztály

Július 5 (K) - július 12 (K), Hejce: kisifi-ifi 14-19 éves korosztály

Aug 4 (Cs) - 11 (Cs), Hejce: fiatal felnőtt és családos

Aug 11 (Cs) - 18 (Cs), Hejce: zenei tábor

Augusztus 19-21, Nyíregyháza: csendesnapok

Díjak: Gyerek, tanuló: 20.000 Ft/tábor; Felnőtt:

25.000 Ft/tábor

Családos tábor díjai: 0-3 éves korig: 300 Ft/nap; 3-16

éves korig: 1.200 Ft/nap;

A díj a tábor összes kiadását magában foglalja (természetesen az oda- és visszautazás menetdíját kivéve.)

Jelentkezni és érdeklődni a helyi lelkészi hivatalokban és központi elérhetőségeinken lehet.

Cím: Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség, Budapest, Dankó u. 11. 1086

Tel.: (06-1) 210-58-36; 577-05-21

E-mail: metegyhaz@wjlf.hu.

TARTALOM

Pünkösöd	1
Krisztus elhívott követének <i>A.v. Bergen</i>	2
Bizonyosság	4
Alkalmasság	5
Valóban riasztó	5
A tükörteremben	6
„Honnan ismer engem?”	6
Önismeret	6
Mindig elegendő	7
Még egy perc Isten jelenlétében	8
Hírek, imatárgyak	10

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu metegyhaz@wjlf.hu

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.